

У хуртовину

Володимир Титаренко

Мисливець з мене, якщо говорити щиро, кепський. Не люблю я вкорочувати віку звірині. Років двадцять тому, коли я вперше пішов з товаришами на полювання, ми підстрелили козулю. І досі не можу забути очі пораненої тварини. В них було стільки болю, докору, що я не витримав того погляду й пішов геть від гурту. Відтоді я ніколи не полював на козуль. Хіба що зрідка ходив за компанію полювати на зайців та лисиць. Одне слово, полювання не приносить мені ніякої втіхи. І водночас незбагненна сила тягне мене в ліс, на луки, в поле.

Особливо я люблю ліс. У лісі легко думається, і завжди відчуваєш себе ніби на якомусь урочистому святі. Іноді беру з собою незаряджену рушницю, ходжу, відпочиваю, набираюся сили та бадьорості. З рушницею в лісі, хоча й незарядженою, мабуть за звичкою, відчуваєшся певніше...

Того дня я вийшов з дому, коли ще тільки почало сіріти. Над землею кружляли поодинокі сніжинки. Небо затягли важкі хмари. На гарну погоду годі було сподіватися, та й повертатися назад не хотілося. Пішов-таки на вокзал і взяв квиток на електричку. Коли я добрався до лісу, почалася справжня хуртовина. Між деревами гуляли білі завії, чіплялися за верхівки сосон, падали, схоплювалися і несамовито кружляли, аж поки вибивалися з сили.

Хочеш не хочеш, а довелося повертати на станцію. До станції недалеко — всього три кілометри, та йти, коли на тебе з усіх боків налітає рвучкий вітер, а очі засипає снігом, не так-то й приємно. Чого доброго й заблукати можна...

Дорога вела через поле, порізане неглибокими балками. На рівному віхола просто шаленіла.

Де дорога? Де телеграфні стовпи? Нічого не видно. Усе потонуло в білому шумовинні. І тільки неподалік крізь оте шумовиння стіною прозирає сосновий бір. Станція навпроти лісу. Отже, треба йти прямо й нікуди не звертати. Якщо не втраплю на станцію, то обов'язково вийду на залізничну колію. Дороги не видно. Довелося йти навмання.

Де-не-де видніються вершечки засніжених бур'янів. Несподівано переді мною виросла скирта соломи. Отже, станція має бути ліворуч, бо коли я йшов у ліс, то скирту було видно праворуч. А може, це не та скирта? Та як там воно не є, а добре, що натрапив на цю скирту. Тепер можна трохи перепочити, підобідати. Та й у соломі не замерзнеш, якщо на гірший випадок доведеться тут заночувати.

Зайшов до скирти з підвітряного боку, вирив кубло, зручно вмовстився в ньому, дістав пакунок з їжею і заходився жувати. А там і на сон почало хилити. Тихо, тепло, тільки й чути, як стугонить хуртовина та попискують потривожені миші.

Подрімав, спочив і вирішив іти далі шукати станцію. Хуртовина не вщухала. Жаль було кидати цей притулок, але й додому пора рушати, бо скоро почне вечоріти. І я

пішов.

Хуртовина, здається, ще більше оскаженіла і, як навіжена, котила білі буруни. Не встиг ступити кілька кроків, як відчув під правим чоботом щось м'яке й податливе. Миттю нагнувся і цупко схопив оте щось руками, притис до грудей. Заєць! Він борсався, намагався випорснути з рук, але я щосили тримав його.

Я знову повернувся до скирти. Заєць вщух, тільки очманіло кліпав чорними круглими оченятами і дрібно тремтів.

— Що, заснув? І не почув, як мисливець тобі на вуха наступив?

Заєць— дуже сторожкий і обережний звірок. Підійти до нього непоміченим просто неможливо. А тут підвела хуртовина, та до всього й вітер віяв у протилежний бік. Зчувив, коли я вже наступив на нього.

Подумалося мені, що можна було б забрати зайця в місто і похвастатися своїм несподіваним трофеєм перед сусідами та знайомими. Але що далі я з ним робитиму? Забити? В жодному разі я на таке не згоджуся. Узяв сонного і тепер... Честі мало! Так не годиться, хай гуляє.

Обережно посадив зайця на сніг, а сам відійшов і став неподалік. Звірок якусь мить сидів нерухомо, ніби не вірив, що опинився на волі.

Я вдарив руками об поли і гукнув:

— Держи вухатого!

Заєць підстрибнув, метнувся в білу заметіль і зник з очей. Я постояв, подивився на його слід, який одразу ж замітало снігом, і поволі пішов шукати дорогу до станції.